

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΑΜΑ

ΓΙΟΧΕΝ ΓΚΟΥΤΣ & ΜΑΞΙΜ ΛΕΟ
Η ΖΩΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ
ΦΡΑΝΚΙ

Μετάφραση Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΓΙΟΧΕΝ ΓΚΟΥΤΣ & ΜΑΞΙΜ ΛΕΟ

Η ΖΩΗ
ΣΥΜΦΩΝΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΑΝΚΙ

μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 628

Γιόχεν Γκουτς & Μαξίμ Λέο, *Η ζωή σύμφωνα με τον Φράνκι*

Jochen Gutsch & Maxim Leo, *Frankie*

Μετάφραση: Δέσποινα Κανελλοπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Γιάννης Αντωνόπουλος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2025

Copyright© Jochen Gutsch & Maxim Leo, 2023

Copyright© Penguin Verlag, A division of Penguin Random

House Verlagsgruppe GmbH, München, 2023

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στη γερμανική γλώσσα

από τις εκδόσεις Penguin Verlag, Μόναχο, 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Φεβρουάριος 2025

ΚΕΤ Ζ111 ΚΕΠ 2/25

ISBN 978-960-16-7640-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

1

Το νήμα

Μου έχουν πει ότι κάθε ιστορία πρέπει να ξεκινάει από την αρχή. Από την αφετηρία της. Αλλά εγώ είμαι γάτος και δεν ξέρω τίποτα από αρχές και αφετηρίες. Οι άνθρωποι έχουν ένα σωρό κανόνες για το πώς πρέπει να είναι τα πάντα στη ζωή. Κάνε αυτό, κάνε εκείνο! Θέλετε τη γνώμη μου; Πολύ βαρετό. Εξαντλητικό. Ευχαριστώ, δε θα πάρω. Γι' αυτό και θα ξεκινήσω από κάπου στην τύχη. Και ίσως έτσι πετύχω την αρχή. Ή την αφετηρία.

Ήταν η ωραία εποχή του χρόνου, κι όταν λέω «ωραία», εννοώ ότι τα βράδια ήταν ζεστά και φωτεινά, και οι μέλισσες ζουζούνιζαν στις φλαμουριές. Ένα τέτοιο βράδυ θέλησα να πεταχτώ μέχρι το σπίτι του Προφέσορα. Ποιος είναι ο Προφέσορας; Θα σας πω αργότερα, προς το παρόν δεν έχει σημασία.

Άρχισα λοιπόν να περπατάω στον Μεγάλο Δρόμο που διασχίζει το χωριό. Καθώς περνούσα από τη λίμνη με το ψηλό χορτάρι γύρω γύρω, τσίμπησα μερικές ακρίδες. Ξέρετε ποιο είναι το καλό με τις ακρίδες; Ότι ποτέ δεν παραπονιούνται όταν τις τρως. Σε αντίθεση με τα πουλιά. Τα πουλιά πάντα το κάνουν τεράστιο ζήτημα. «Μη, μη με φας! Είμαι μανούλα! Έχω δέκα παιδιά στη φωλιά!» Όλο υπερβολές. Μα κάθε φορά πιάνει· κι εγώ ο χαζοβιόλης κάθομαι εκεί πέρα με το πουλί στο στόμα και νιώθω για λίγο άσχημα πριν το φάω.

Προσπέρασα την εκκλησία του χωριού, το μισοσαπισμένο σπιτάκι για τα πουλιά, τα βρομερά κατρουλιά του χοντρο-Χάιντς (ροτβάιλερ) και δύο σωρούς με αποφάγια, που δεν περιείχαν τίποτα της προκοπής, παρά μόνο κατακάθια από καφέ, τσόφλια αυγών, πατατόφλουδες και φλούδια από μήλα. Παρεμπιπτόντως, καλό θα ήταν να μάθετε εσείς οι άνθρωποι ότι ένας σωρός με αποφάγια που αποτελείται μόνο από τσόφλια και φλούδια δείχνει τρομερά τσιγκούνικος.

Προσπέρασα και τον μεγάλο αμμόλοφο, κοντά στο δάσος, πίσω απ' το οποίο τελειώνει ο κόσμος. Καθώς περπατούσα χαζεύοντας γύρω μου ευδιάθετος, χαλαρά κι ωραία μέσα στο φως του σούρουπου, τρύπωσα από έναν παλιό ξύλινο φράχτη στον κήπο του εγκαταλειμμένου σπιτιού. Όλοι το λένε εγκαταλειμμένο σπίτι επειδή οι άνθρωποι από την πόλη που έμεναν εδώ τα καλοκαίρια έπαψαν κάποια στιγμή να έρχονται.

Οι κουρτίνες πίσω από τα κλειδωμένα παράθυρα είναι κλειστές, τον χειμώνα ο άνεμος ουρλιάζει γύρω απ' το εγκαταλειμμένο σπίτι, και ο χοντρο-Χάιντς, που είναι ένα ζωντόβολο και μισό, λέει ότι εκεί μέσα ζει μια αγέλη λυκάνθρωποι.

Και τώρα έρχεται το καλύτερο! Είχα σχεδόν προσπεράσει το σπίτι, όταν είδα έναν άντρα εκεί μέσα. Ναι, μέσα στο εγκαταλειμμένο σπίτι! Τα 'χασα τόσο πολύ, που έτρεξα να κρυφτώ πίσω από έναν θάμνο, γιατί πραγματικά τα χρειάστηκα. Κι έτσι όπως καθόμουν εκεί, σκεφτόμουν: *Γαμώτο, Φράνκι. Τι κάνουμε τώρα;*

Πολύ θα ήθελα να τρέξω αμέσως πίσω και να πω τα συγκλονιστικά νέα σ' όποιον ήξερα και δεν ήξερα. Μα τότε θ' άρχιζαν οι ερωτήσεις: Πώς ήταν στην όψη αυτός ο άντρας, Φράνκι; Πώς μύριζε ο άντρας, Φράνκι; Είχε τίποτα καλό να φάμε αυτός ο άντρας, Φράνκι; Είσαι εντελώς σίγουρος ότι δεν είναι λυκάνθρωπος, Φράνκι;

Όταν ένα εγκαταλειμμένο σπίτι παύει ξαφνικά να είναι εγκαταλειμμένο, τότε γεννιούνται ένα σωρό ερωτήματα, όλοι θέλουν να μάθουν λεπτομέρειες. Κι αν δεν έχεις τις απαντήσεις, στέκεσαι απλώς εκεί σαν χαζός.

Έτσι, έκανα αυτό που θα έκανε κάθε καλός γάτος σε μια αντίστοιχη κατάσταση: Έμεινα κρυμμένος στον θάμνο και κρυφοκοίταξα.

Κρυφάκουσα.

Κρυφοκοίταξα.

Κρυφάκουσα.

Κρυφοκοίταξα.

Αυτό συνεχίστηκε επί πολλή ώρα. Θα τα πω εν συντομία, γιατί όλη αυτή την ώρα δε συνέβαινε τίποτ' άλλο.

Κρυφάκουγα.

Κρυφοκοίταξα.

Και πάει λέγοντας.

Ύστερα, πλησίασα νυχοπατώντας το σπίτι σε απόσταση λίγων γατουρών, κι έριξα μια ματιά απ' το μεγάλο παράθυρο για να συλλέξω λεπτομέρειες.

Λεπτομέρεια 1: Ύπήρχε πράγματι ένας άνθρωπος μέσα.

Λεπτομέρεια 2: Στεκόταν πάνω σε μια καρέκλα.

Λεπτομέρεια 3: Ένα νήμα κρεμόταν απ' το ταβάνι.

Λεπτομέρεια 4: Ο άντρας είχε περασμένο το νήμα γύρω από τον λαιμό του.

Λεπτομέρεια 5: Προσθήκη στη Λεπτομέρεια 4: Το νήμα ήταν εξαιρετικά χοντρό.

Να σας πω την αλήθεια, δεν είχα ξαναδεί τόσο εντυπωσιακό νήμα. Και, ως γνωστόν, λατρεύω τα νήματα. Όταν ζούσα στο σπίτι της ηλικιωμένης κυρίας Μπέρκοβιτς, παίζαμε με νήματα όλη μέρα. Δεν είδα ποτέ να κρέμεται από αυτά κάποιος άνθρωπος, αλλά τύχαινε καμιά φορά να κρέμεται ένα ποντίκι — όχι αληθινό, βέβαια, από μαλλί ήταν φτιαγμένο, κι ας πιστεύουν οι άνθρωποι πως εμείς τα γατιά το περνάμε για αληθινό. Αλλά δεν το χάψουμε. Δεν είμαστε τόσο βλάκες.

Έτσι, όταν είδα αυτό το υπέροχο νήμα, σκέφτηκα την κυρία Μπέρκοβιτς και την πιο ευτυχισμένη περίοδο της ζωής μου, που όμως δεν κράτησε και πολύ, γιατί μια μέρα είδα την κυρία Μπέρκοβιτς ξαπλωμένη στον κήπο, και λίγο αργότερα εμφανίστηκαν δύο ασπροντυμένοι τύποι, που έχωσαν την κυρία Μπέρκοβιτς μέσα σ' ένα αυτοκίνητο μ' ένα φως που αναβόσβηγε στην οροφή του, κι από τότε δεν την ξαναείδα.

Συγκινήθηκα λιγάκι με όλες αυτές τις αναμνήσεις, κι έτσι μου ήρθε να φωνάξω στον άνθρωπο: «Ει, εσύ! Εσύ, που παίζεις με το νήμα. Τρομερό το νήμα σου! Μπορώ να παίξω κι εγώ;».

Αλλά δεν μπορούσα.

Τέλος πάντων, τα πράγματα έγιναν ως εξής: Μάζεψα όλα μου τα κουράγια, πήδηξα στο περβάζι και κοίταξα στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο άντρας στεκόταν πάνω σε μια καρέκλα με το νήμα περασμένο γύρω από τον λαιμό του. Τότε με πήρε χαμπάρι — και με κοίταξε έκπληκτος. Αλλά όχι ευχάριστα έκπληκτος, μάλλον νευριασμένος φαινόταν. Ανοιγόκλεισε το στόμα του σαν χάνος, λέγοντάς μου κάτι, μα εγώ δεν κατάλαβα τι μου έλεγε, γιατί αυτός ήταν μέσα από το τζάμι κι εγώ απέξω. Λογικό.

Άρχισα να βλεφαρίζω. Παρεμπιπτόντως, έχω μια σημαντική πληροφορία για εσάς τους ανθρώπους: Όταν μια γάτα βλεφαρίζει, είναι σαν να χαμογελάει. Το βλεφάρισμα πάει να πει: Όλα καλά. Η διάθεσή μου είναι περίφημη. Εσύ; Τι χαμπάρια; Έτσι,

άρχισα να βλεφαρίζω σαν τρελός μπροστά στο τζάμι, αλλά ο άνθρωπος μάλλον ήταν εξίσου ζωντόβολο με τον χοντρο-Χάιντς και δεν καταλάβαινε τίποτα.

Αντί να πει κάτι, λοιπόν, άρχισε να κουνάει τα χέρια του προς το μέρος μου. Σήκωσα το δεξί μου πατουσάκι για να του πω: Έι, όλα καλά! Σε νιώθω. Όταν παίζεις με νήματα, καμιά φορά ξεφεύγει το πράγμα. Αλλά, να σας πω την αλήθεια, σκιάχτηκα που τον είδα να χτυπιέται έτσι. Οπότε, για να καλμάρω λίγο τα νεύρα μου, άρχισα να γλείφομαι ανάμεσα στα πόδια, γιατί είχα αγχωθεί και αναρωτιόμουν: Τι κάνουμε τώρα, Φράνκι;

Και μετά όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Ο άντρας έβγαλε το νήμα απ' τον λαιμό του, κατέβηκε από την καρέκλα, και η πόρτα του εγκαταλειμμένου σπιτιού άνοιξε με φούρια. Ο άντρας έβαλε τις φωνές. Εγώ πήδηξα απ' το παράθυρο. Ο άντρας άρπαξε ένα αντικείμενο και μου το πέταξε. Πήγα να τρέξω, αλλά μου είχαν λυθεί τα πόδια απ' την τρομάρα. Σαν πουρές είχαν γίνει! Είδα μια σκιά να πλησιάζει. Κάτι εκτοξεύτηκε κατά πάνω μου και με χτύπησε κατακέφαλα.

Κι έπειτα δε θυμάμαι τίποτα.

Το πρώτο που άκουσα όταν συνήλθα ήταν ο άνεμος να μου ψιθυρίζει κάτι. Προσπάθησα ν' ακούσω προσεκτικά, μα δεν καταλάβαινα τι μου έλεγε. Ήμουν πεσμένος στο χορτάρι μπροστά στο εγκαταλειμμένο σπίτι. Αισθανόμουν τρομερά νυσταγμέ-

νος και δεν είχα δύναμη να κουνηθώ. Ούτε τα μάτια μου δεν μπορούσα καλά καλά ν' ανοίξω. Και ο άνεμος συνέχισε να ψιθυρίζει, μέχρι που συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν ο άνεμος. Ήταν ο άντρας, που στεκόταν δίπλα μου, σκυμμένος από πάνω μου, και μου μιλούσε. Με σκούνησε με το πόδι του σαν να ήμουν κανένας ψόφιος αρουραίος. Με ρώτησε: «Όλα καλά;», ερώτηση μάλλον ηλίθια, γιατί ήταν ολοφάνερο πως δεν ήμουν καλά. Κι αμέσως με πήρε πάλι ο ύπνος — τόσο πολύ νύσταζα.

Την επόμενη φορά που ξύπνησα, στην αρχή δεν ήξερα πού βρισκόμουν. Το στομάχι μου ανακατευόταν, κι έριξα μια ματιά γύρω μου, προσεκτική αλλά σύντομη. Γιατί είδα το υπέροχο νήμα να κρέμεται από το ταβάνι και τότε θυμήθηκα τα πάντα. Βρισκόμουν μέσα στο εγκαταλειμμένο σπίτι! Για την ακρίβεια, ήμουν ξαπλωμένος σε έναν καναπέ, κι από κάτω μου υπήρχε ένα χαρτί, κάποια παλιά εφημερίδα ή κάτι τέτοιο. Είδα τον άντρα καθισμένο σε μια πολυθρόνα απέναντί μου. Κρατούσε ένα μικρό τηλέφωνο στο αυτί του και μιλούσε με κάποιον ταραγμένο. Δεν έχω ιδέα με ποιον. Μπορώ ωστόσο να σας πω ακριβώς για ποιο θέμα μιλούσε: για μένα.

Ο άντρας είπε στο τηλέφωνο: «Έχω εδώ μια ψόφια γάτα. Μπορείτε να έρθετε; Ναι, φαίνεται εντελώς ψόφια. Αλλά δεν είμαι και κτηνίατρος. Γι' αυτό τηλεφώνησα σ' εσάς. Όχι, δεν είναι δική μου γάτα! Κοιτάξτε, δεν ξέρω τίνος είναι η αναθεματισμένη η

γάτα. Πώς είναι στην όψη; Τι σημασία έχει τώρα αυτό; Σαν εντελώς κανονική γάτα. Γκρίζα με ρίγες, κάπως ψωραλέα· της λείπει ένα κομματάκι από το ένα αυτί. Όχι, δεν ξέρω τι τη σκότωσε! Ναι, τη βρήκα στον κήπο μου. Ακούστε... Καλώς, η διεύθυνσή μου είναι... Όχι, η γάτα...».

«Γάατοσμαι!» είπα εγώ.

Το οποίο, φυσικά, δεν ήταν και πολύ έξυπνο. Ο Προφέσορας, που θα τον γνωρίσετε αργότερα, λέει συχνά ότι πρέπει να φέρομαι πιο έξυπνα, αλλιώς θα μπλέξω άσχημα καμιά ώρα.

Αλλά τα είχα πάρει τελείως. Πρώτα με χτυπάνε σχεδόν μέχρι θανάτου, και μετά αυτός ο τύπος επιμένει να με αποκαλεί γάτα, ενώ βγάζει μάτι πως είμαι κοτζάμ γάταρος.

«Τι;» ρώτησε ο άντρας.

«Γάατοσμαι!»

Τα ανθρώπινά μου ήταν, πώς να το πω, λίγο... ζαλισμένα; Όπως και το κεφάλι μου, εξαιτίας αυτού του πράγματος που μου είχε επιτεθεί. Χρειάστηκε να επαναλάβω πολλές φορές τις λέξεις ώσπου να καταφέρω να πω καθαρά: «Γάτος είμαι!».

Ο άντρας με κοίταξε σαν να 'μουν κανένα τέρας.

Γνωρίζω εκ πείρας πως, όταν ένας γάτος λέει κάτι, οι άνθρωποι αντιδρούν τελείως αλλόκοτα. Πάντα όμως! Γι' αυτό έχω τόσο καιρό να μιλήσω. Η τελευταία φορά που είπα κάτι ήταν μπροστά στο μπακάλικο του χωριού. Έπεσε κάτι από την τσάντα με τα ψώνια μιας κυρίας, κι εγώ της είπα: «Συγ-

γνώμη, κυρία, δικές σας είναι αυτές οι σακούλες για ηλεκτρική σκούπα;».

Κι εκείνη το 'βαλε στα πόδια τσιρίζοντας. Σ' όλο τον Μεγάλο Δρόμο του χωριού. Τι χαζοβιόλα!

Τα ανθρωπινά είναι πολύ εύκολη γλώσσα. Η πρώτη λέξη που είπα ήταν αμέ. Πολύ γρήγορα έμαθα κι άλλες. Στο καταφύγιο μιλούσαν πολλά ζώα τη γλώσσα των ανθρώπων. Όπως φυσικά τη μιλούσε και η κυρία Μπέρκοβιτς, καθώς και η τηλεόρασή της.

Παλιά μιλούσα καλύτερα ανθρωπινά απ' ό,τι γατίσια.

Σήμερα μιλάω περίπου δέκα γλώσσες. Που δεν είναι και πολλές. Ο Προφέσορας μιλάει είκοσι εφτά, ακόμα και κατσίκισια, που δεν τα μιλάει σχεδόν κανένας άλλος πέρα απ' τις κατσίκες. Αναμενόμενο. Τέλος πάντων, ως γάτος, αν δε μιλάς αρκετές γλώσσες, είσαι χαμένος, και θα σας πω και το γιατί: βιοποικιλότητα. Παντού συναντάς διάφορα ζώα που μιλούν άλλες γλώσσες, και δε γίνεται να τα φας όλα ή να τα σκίσεις στα δύο ή να παίζεις μαζί τους μέχρι θανάτου. Επομένως είσαι αναγκασμένος να τους μιλήσεις. Έτσι έχουν τα πράγματα, τι να κάνουμε. Όταν, για παράδειγμα, πάω βόλτα στο δάσος, πάντα συναντώ μια πελώρια κουκουβάγια. Κάθεται όλη μέρα σ' ένα κλαδί και κοιτάει βλοσυρά το κενό. Κάθε φορά που τη συναντώ, της λέω με φιλικό ύφος στα κουκουβαγίσια: «Γεια σου, κουκουβάγια. Πώς τα πας;».

Εκείνη: «Ας τα λέμε καλά».

Εγώ: «Έτσι μπράβο! Ψηλά το κεφάλι, κουκουβάγια!».

Εκείνη: «Έγινε, Φράνκι!».

Βλέπετε; Ακόμα και με μια κουκουβάγια που όλη μέρα κάθεται απλώς σ' ένα κλαδί μπορείς να πιάσεις μια χαρά κουβεντούλα. Οι μόνοι που αντιδρούν παράξενα μόλις κάνω πως ανοίγω το στόμα μου είναι οι άνθρωποι.

Ο άντρας εξακολουθούσε να με κοιτάζει σαν χάνος, με το στόμα ανοιχτό. Ήταν πολύ τρομαγμένος, το καταλάβαινα απ' τη μυρωδιά του. Ήταν φανερό ότι σκεφτόταν πυρετωδώς. Κι εγώ τότε είπα στον εαυτό μου: *Βούλωσ' το επιτέλους, Φράνκι.* Κλείσε το στόμα σου και περίμενε. Οι άνθρωποι παλαβώνουν όταν το κάνεις αυτό. Επειδή αναρωτιούνται: Μου σάλεψε τελείως; Μίλησε πράγματι ο γάτος; Είναι δυνατόν; Μήπως μου 'χει στρίψει;

Ο άντρας καθόταν και με κοίταζε αρκετή ώρα. Όταν είδε πως δε συνέβαινε τίποτα και πως παρέμενα σιωπηλός, έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του ανακουφισμένος και έκλεισε το στόμα του. Κούνησε το κεφάλι, χαμογέλασε και είπε: «Ουφ. Μα τι χαζομάρες πάω και σκέφτομαι».

«Καθόλου χαζομάρες!» πετάχτηκα εγώ.

Τότε ο άντρας φρίκαρε. Εντελώς, όμως! Το πρόσωπό του έγινε κάτασπρο, σαν τον πισινό του ζαρκαδιού.

Το απολάμβανα λιγάκι. Οκεί, ίσως και περισσότερο από λιγάκι. Είναι προτιμότερο να σε σέβονται

οι άνθρωποι. Αλλιώς δεν είσαι ασφαλής, μπορεί να σε κλοτσήσουν ή να σου πετάξουν τίποτα στο κεφάλι. Και εκείνος ο άντρας τώρα με σεβόταν.

Απέραντα.

Έπειτα από πολλή ώρα, ο άντρας είπε: «ΜΙΛΑΣ;». Συγχαρητήρια, σκέφτηκα, σπέρτο είσαι. Μου μιλούσε πολύ δυνατά και πολύ αργά. Είχα δει κάποτε μια ταινία με την κυρία Μπέρκοβιτς όπου κάτι άντρες κάθονταν γύρω από μια φωτιά και μιλούσαν με κάτι άλλους άντρες, που είχαν ζωγραφισμένο πρόσωπο κι ένα μάτσο φτερά στο κεφάλι. Κάπως έτσι ήταν κι εκεί. Οι πρώτοι άντρες μιλούσαν στους άλλους με τα φτερά σαν να ήταν εντελώς ηλίθιοι.

«ΕΓΩ. ΡΙΧΑΡΝΤ. ΓΚΟΛΝΤ» είπε ο άντρας, χτυπώντας το στέρνο του με το δάχτυλο.

Μου φάνηκε παράξενο αλλά και αστείο, οπότε χτύπησα κι εγώ το στέρνο μου και είπα: «ΕΓΩ. ΦΡΑΝΚΙ».

Ο άντρας: «ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΣΟΥ. ΠΟΝΑΕΙ; ΑΟΥΤΣ;».

Εγώ: «ΝΑΙ. ΑΟΥΤΣ, ΑΟΥΤΣ!».

Ο άντρας: «ΣΟΥ. ΖΗΤΩ. ΣΥΓΓΝΩΜΗ».

Και μετά ο άντρας φάνηκε να μην ξέρει τι άλλο να πει. Άπλωσε προσεκτικά το πατούσι του και έπιασε το δικό μου. «ΜΗ. ΦΟΒΑΣΑΙ» είπε.

Αυτό μου φάνηκε πολύ ευγενικό εκ μέρους του. Ε, και μια που τον είχαν πιάσει οι ευγένειες, μπορούσα επιτέλους να θίξω το φλέγον ζήτημα.

Εγώ: «ΜΑΜ ΜΑΜ; ΠΕΙΝΑ!».

Έδειξα την κοιλιά μου και μετά το στόμα μου.

Ο άντρας: «MAM MAM; ΓΙΑ ΣΕΝΑ; ΦΕΡΝΩ ΦΑΓΗΤΟ!».

Κι αυτά ήταν, θαρρώ, τα πρώτα συνετά λόγια που βγήκαν απ' το στόμα του άντρα που λεγόταν Ρίχαρντ Γκολντ.